

(1)

Kapitola první

ROZDÍLY MEZI ZJEVENÍM PÁNA JEŽÍŠE KRISTA A NOVÝM ZJEVENÍM PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 1 – 16, 1. kapitola.

Dne 22. ledna 1988 v 6:00 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Nastal nyní čas, aby se započalo s přenášením dalšího životně důležitého a nejzávažnějšího úseku Nového zjevení. Duchovní ovzduší a podmínky ve všech světech a vesmírech, jakožto i v zóně vymístění jsou takové, že se vyžaduje, aby se jasně vyložily a zpracovaly další důležité duchovní otázky. Tato část Nového zjevení začne vyzdvižením základních rozdílů existujících mezi Zjevením Ježíše Krista, zaznamenaným apoštolem Janem, a které je obsahem „Bibli Svaté“, a nynějším Zjevením Pána Ježíše Krista.

První pohotově zjevená pravda se vztahuje k této následující skutečnosti: Obsah a výklad všeho, co bylo řečeno v biblickém Zjevení Ježíše Krista, byly zcela a úplně nepochopeny již od prvního dne svého započetí. Tímto se všechny interpretace tohoto zjevení prohlašují za falešné a zavádějící. Výjimku k tomuto stanovisku lze nalézt ve výkladu, který byl dán skrze Emanuela Swedenborga. Jeho prostřednictvím byl jeden aspekt tohoto zjevení vyložen správně, ale s nevhodným Swedenborgovým dojmem, že jeho výklad obsahoval úplný význam tohoto zjevení. Budiž nyní známo, že to, co bylo zjeveno prostřednictvím Swedenborga o obsahu tohoto zjevení, bylo jen omezeným aspektem celého obrazu. Swedenborgovi bylo povoleno považovat tu interpretaci za úplnou proto, že v té době nebyl s to vědět víc o jiných aspektech toho zjevení. Nicméně byl aspekt tohoto zjevení ve Swedenborgově pojetí právě prvopočátkem Nového zjevení, v jehož přenášení se nyní pokračuje. Všechny ostatní výklady tohoto zjevení, které jsou k dispozici, nebyly Pánem Ježíšem Kristem nikdy inspirovány přímo či nepřímo. Nemá se proto na ně brát zřetel.

Především měla většina vykladatelů za to, že všechny události v tom zjevení popsané se vztahují k fyzické planetě Zemi a k osudu lidstva, jak se bude rozvíjet v procesu dějin. Nic není pravdě vzdálenější než tato falešná domněnka.

Za druhé se domnívala většina tak zvaných křesťanů, že Zjevení Ježíše Krista Janovým prostřednictvím bylo konečné a že již nic nového se nemůže zjevit. A je-li zjeveno, pak to musí být z negativního balamutícího zdroje. Tato falešná domněnka vyvěrá ze zcela nesprávně pochopeného tvrzení, které Jan zapsal v poslední kapitole Zjevení Ježíše Krista, kapitole 22 ve verších 18 a 19. Zde se říká:

„Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy:
Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsanych v této knize.
A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví,
tomu Bůh odejme podíl v knize života, ve svatém městě a na věcech,

jak se o nich píše v této knize.“

Toto sdělení bylo pojato doslovně a ne duchovně. Význam těchto slov se vztahuje pouze na obsah Zjevení Ježíše Krista. V základě to znamená dvě věci:

(1)

Duchovní podmínky multivesmíru (všechny druhy nekonečných vesmírů, všech bytostí a existencí ve stvoření) v době toho zjevení byly takové, že bylo možno vnímat, znát, chápat a aplikovat jenom to, co bylo obsaženo v tom zjevení. Kdyby bylo se z toho zjevení něco odebralo, znamenalo by to duchovní zhoršení a utajení životně důležitých pravd, které bylo nutno zjevit v jejich plnosti v mezích duchovnosti té doby. Něco méně by znamenalo konečné znemožnění duchovního pokroku. Takový konec by znamenal duchovní smrt. Na druhé straně, mělo-li by se něco přidat k tomu zjevení, znamenalo by to předčasné odhalení duchovních pojmů a idejí, pro které nikdo nebyl duchovně připraven. Přidat cokoli víc, než lze pojmut či pochopit, může a musí končit neporozuměním, znetvořením, nesprávným výkladem, zprznením a konečně duchovním znesvěcením. Výsledkem tohoto je také duchovní smrt.

(2)

Výše citované neuvádí, že žádné nové zjevení nebude poskytnuto v budoucnosti. Omezuje se jen na obsah svých vlastních údajů. Což je zřejmé ze slov, kdo přidá něco k těmto věcem a kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví. Není tu řeč o žádných jiných věcech ani o jiných proroctvích. Z toho plyne velmi důležité duchovní pravidlo: Každé období v čase je ohraničeno vlastní duchovní jakostí, obsahem a stylem života, který vyžaduje svoji vlastní specifickou pravdu, jaká je odhalena ve zjevení, ušitém na míru potřebám toho času. Toto je princip akomodace, který stanoví:

Jakékoliv pravé zjevení dané Pánem Ježíšem Kristem je přizpůsobeno duchovní kvalitě a úrovni duchovní zralosti každého zvláštního a specifického času.

Princip duchovní progrese vyžaduje, aby proud této progrese byl odděleně cyklický. Ubírá se vpřed diskrétními kroky. Proto cokoliv je zjeveno, je zjeveno uvnitř a v rozsahu toho dílčího kroku. Nic se nezjevuje z následujícího, ale také nic se nemůže vynechat z toho, co náleží tomu stupni.

Jinak by se ten úsek pokročení nemohl projevit a stát se nutným nástupním kamenem pro další krok. V obou situacích by to znamenalo duchovní regressi s následnou duchovní smrtí všech účastníků v předchozích i přítomných stupních pokročení, a žádný jiný krok by nemohl dojít plodného uzrání. A to je přesně to, co apoštol Jan mínil ve výše uvedených slovech. Žádný jiný smysl se jim připisovat nemá.

Totéž se může říci o tomto Novém zjevení Pána Ježíše Krista: Nic se nemůže od něj odebrat a nic není dovoleno k němu přidat ze stejných důvodů, jaké byly objasněny výše. Neznačená to však, že žádné jiné nové zjevení nebude dáno v budoucnosti, až tento stupeň pokročení v duchovní progresi multivesmíru vyčerpá svou užitečnost a splní svůj účel.

Za třetí: Většina takzvaných křesťanů, vyjma stoupců učení Swedenborga, vykládá celý obsah Zjevení Ježíše Krista v „Bibli Svaté“ doslovně, nikoliv duchovně. Nesprávně pojímají, že vše, co je tam popsáno, stane se doslova. Opět: Nic není dále

od pravdy než tento předpoklad. Ačkoliv některé události na vaší planetě se podobají a budou se podobat tomu, co popisuje toto zjevení, nemá to nijakou závažnost co do čehokoliv, co se doslovně stane na vaší planetě. Události u vás jsou pouhou konkretizací následků událostí, k nimž dochází jinde, v jiné modalitě jsoucna i bytí.

Celé Zjevení Ježíše Krista v „Bibli Svaté“ je psáno v čistých symbolech a souvztažnostech. Lidská slova jsou použita k zastření pravého významu duchovního stavu záležitostí, jež nemají význam pro žádnou jinou úroveň skutečnosti či pseudoreality – vyjma dopad a následky duchovních záležitostí.

Dobrym příkladem pro tuto situaci jsou slova, použita v tomto zjevení. Vezměme verš 13 v 5. kapitole Zjevení Ježíše Krista:

„A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři,
všecko, co v nich jest...“

Slova „nebe“, „země“, „pod zemí“, „moře“ atd. jsou použita často v kontextu i v obsahu toho Zjevení. Většina lidí na vaší planetě bere tato slova co do písmene, myslí se na doslovné nebe, doslovnou zemi, doslovné podzemí a doslovné moře. Kdykoliv je připomenuto slovo „země“, má se na mysli planeta Země. Zatímco tato slova označují něco zcela jiného.

Slovo „nebe“, na příklad, označuje všechny pozitivní stav Stvoření a jeho obyvatelstvo obecně, a nejnivnější Duchovní mysl zvláště. Slovo „země“ značí veškerý mezisvět duchů a jeho obyvatel obecně a vnitřní mysl neboli mentalitu zvlášť.

Budiž nyní odhaleno, že v duchovním světě vaše planeta se nenazývá „Země“. Je známá pod jménem planeta „Nula“. Důvod pro toto pojmenování spočívá ve faktu, že vaše planeta zaujímá podivnou pozici uvnitř struktury veškerenstva. Je jevištěm na němž se odehrává univerzální zápas dobra a zla, podněcovaný negativním stavem.

Je jevištěm, Slovo nula má v této souvislosti dva významy:

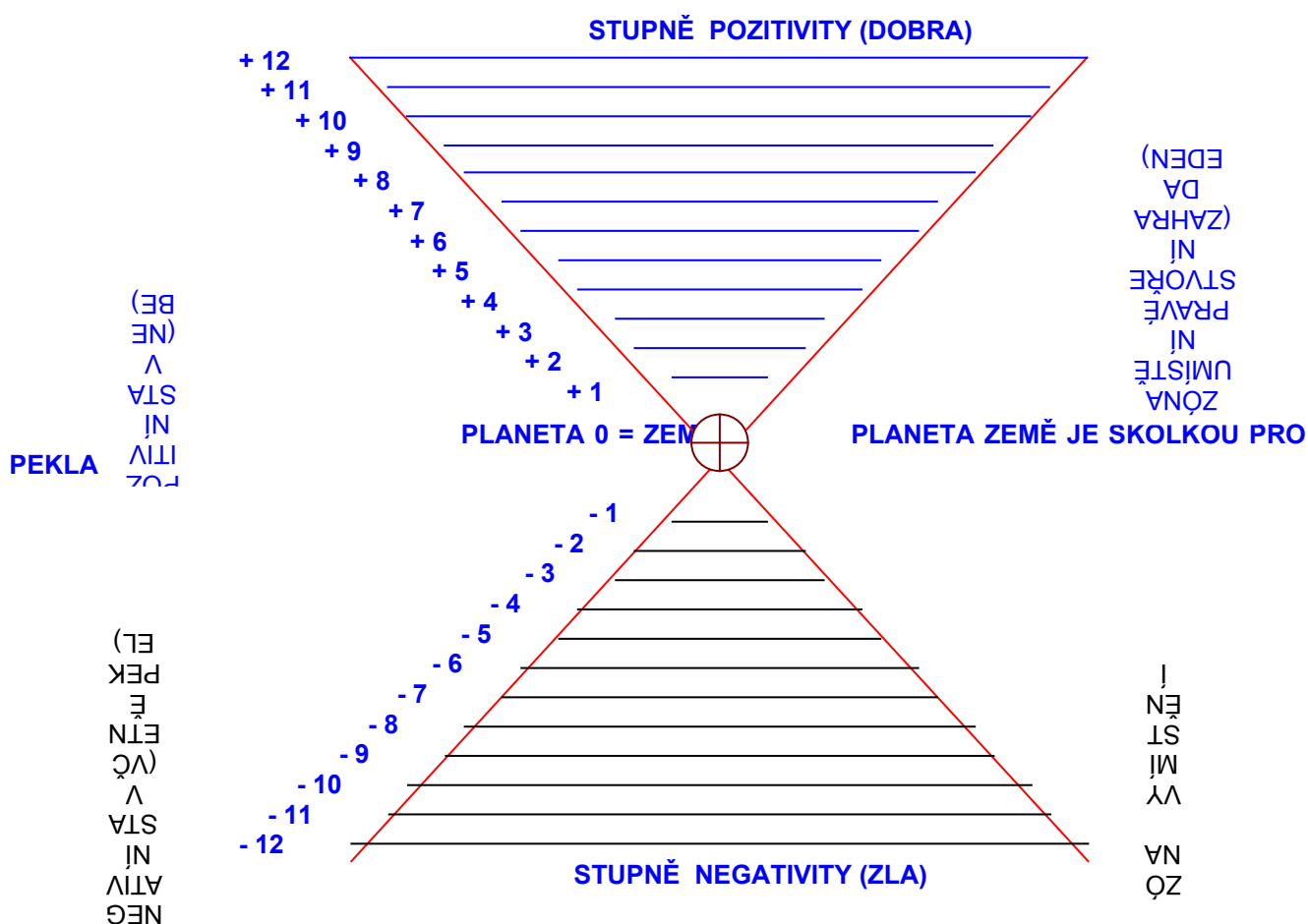
1. Není horšího stavu uvnitř přírodní říše veškerenstva, než jaký je na vaší planetě Nula.
2. Jenom v duchovních podmínkách, souvztažících s matematickou nulou, mohou se všechny následky duchovního zápasu dobra a zla manifestovat, zpříkladnit a uskutečnit.

Takže – řečeno matematicky – planeta plus jedna (+1) čili nad nulou (0) byla by docela pozitivní. Nic z negativního stavu se tam nemůže přivlastnit ani projevit. Proto žádné zápolení podobného druhu tam nemůže probíhat. Na druhé straně, planeta pod nulou (0) či planeta minus jedna (-1) byla by čistě negativního a zlého rázu. Nic z pozitivního stavu dobra a zla nemůže se rozvinout a probíhat na takové planetě.

Podivnost planety Nula (0), totiž vaší planety, je ještě více očividná, uvážíte-li dvanáct obecných úrovní jsoucna a bytí v průběhu každého zvláštního časového cyklu. Nad nulou máte plus jedna (+1) až plus dvanáct (+12), pod nulou máte minus jedna (-1) až minus dvanáct (-12). Plus dvanáct (+12) značí nejvyšší duchovní úroveň, jakou jen lze dosáhnout uvnitř každého časového cyklu a stupně pokročení duchovní progresse, zatím co minus dvanáct (-12) odráží nejhorší možné zlo a znesvěcení pravdy, jaké se

může přihodit v rámcich vlastního negativního časového cyklu a stupně postupu duchovní regrese.

Obr. 1

Je důležité chápat, že každý cyklus času a každý stupeň pokročení v duchovní progresi či regresi má své vlastní dvanáctero úrovní. Jakmile je dosažena dvanáctá úroveň v obou směrech (což se děje synchronicky a simultánně), dojde časový cyklus nebo stupeň pokročení ke svému ukončení. V tomto bodě nastane nový cyklus času nebo nový krok duchovní progresse, které započnou u svého nejnižšího duchovního bodu v pozitivním stavu nebo na nejnižším bodu zla a profanace pravdy v negativním stavu.

Je třeba však chápat, že každý takový cyklus času a stupeň pokročení přesahuje ve všech ohledech jakýkoliv předchozí časový cyklus a stupeň pokročení. Takže добрta a pravda pozitivního stavu bude ve větším rozsahu na své plus jedna (+1) úrovni než na úrovni plus dvanáct (+12) předešlého časového cyklu a kroku. Totéž platí o negativním stavu: Úroveň minus jedna (-1) bude daleko horší než minus dvanáct (-12) předchozího kroku. Co se týká negativního stavu, mají platnost jenom stupně pokročení v rámci jeho vlastního kontinua. Negativní stav má povoleno být aktivním jenom během jednoho časového cyklu – nynějšího.

Rozlišení mezi časovým cyklem a stupněm pokročení označuje jak univerzální vyskytování cyklů v multivesmíru, tak i každý zvláštní krok individuálních, lokálních, planetárních neboli dimenzionálních událostí.

Z výše popsané situace je tedy zřejmé, jak může být podivná pozice jakéhokoliv stavu nebo místa, okupujících pozici nula, jak tomu je v případě vaší planety – v rámci tohoto negativního časového cyklu a stupně pokročení. Na planetě Nula se může přihodit cokoliv jak v pozitivním, tak i v negativním ohledu. Toto je planeta NEJPOSLEDNĚJŠÍCH VÝBĚRŮ. Je neutrální zónou, kde se může každý a všechno mísit a projevat konkrétně a zkušenostně cokoliv, co si kdo přeje. Je to planeta, co neustále učí všechny v pozitivním stavu, co se nemá volit. (Více bude řečeno o planetě Nula příště).

Je tedy z výše uvedeného zřejmé, že slovo „země“ ve Zjevení Ježíše Krista nemá přímo žádný vztah k této planetě.

Slovo „pod zemí“ reprezentuje všechny přírodní svět i jeho obyvatelstvo obecně a vnější mysl zvlášť. Výraz „v moři“ má na zřeteli celou zónu vymístění i její obyvatele obecně a nevědoucí negativní pochody pseudomysli všech tvorů zajatých negativním stavem zvlášť.

Tak cokoliv, co je uvedeno ve Zjevení Ježíše Krista v „Bibli Svaté“, vztahuje se jenom na duchovní záležitosti ve shora uvedených světech a v čijících myslích. V obecném smyslu zabývá se to zjevení postupnou duchovní deteriorací, k níž došlo po odchodu Ježíše Krista z vaší planety; devastací a zradou takzvaných křesťanských náboženství a církví; konečným vítězstvím negativního stavu na planetě Nula a následnou úplnou deaktivací a eliminací negativního stavu tváře Stvoření; depopulací zóny vymístění a ukončením tohoto časového cyklu a stupně pokročení.

Popis těchto událostí je dán v pouhých symbolech a duchovních souvztažnostech. Ani jediné slovo, ani jediný puntík neodráží doslovný význam. Toto je jeden z důvodů, proč je možné a ještě se stále vynořuje tak mnoho protikladných interpretací toho Zjevení a proč žádná z nich nemůže být pravdivá: Odvozující se z jeho doslovného významu, kde žádný, ale vůbec žádný význam neexistuje. Jelikož to bylo především zjevením Ježíše Krista, jediné Pán Ježíš Kristus může náležitě vyložit toto zjevení. Marným podnikáním je interpretace jakéhokoliv lidského tvora, či ducha, či anděla, nebo kohokoliv ! Jste nabádáni nebrat na ně jakýkoliv ohled. Přispívají jen k většímu zatemňování a zmatku v složitosti jeho předmětu.

Hlavní rozdíly mezi tímto zjevením a Novým zjevením Pána Ježíše Krista lze definovat v následujících bodech (pro jasnost obsahu tohoto pojednání navrhuje se, aby Zjevení Ježíše Krista se jmenovalo staré zjevení a to, co se zde odhaluje a taky v předchozích knihách tohoto přednášeče – Nové zjevení):

(1)

Staré zjevení, podle potřeby duchovního stavu, který existoval v té době, bylo psáno v pouhých souvztažnostech a temném symbolismu. Když se vzalo v úvahu to, co mělo nastat po Prvním příchodu Ježíše Krista, bylo zapotřebí zahalit pravý význam zjevených pravd ve zmatku lidské řeči, aby se zabránilo negativnímu stavu a jeho pochopům náležitě pochopit to, co bylo řečeno. Nebudou tak moci zasahovat do procesu práce Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

Jednoduše řečeno: Hlavní zájem se zde vztahoval k bezpečnosti pozitivního stavu. Kdyby byly činy Božské prozřetelnosti známy napřed v celé své plnosti, dovedly by síly negativního stavu pomocí magických čar a pseudoduchovních zásahů pozměnit tyto činy a jejich vlastní osud. To by je přivedlo k věčnému zatracení a doslovně

k věčné smrti. Také by svedli negativně ovlivnit obyvatelstvo pozitivního stavu – proto ta bezpečnostní opatření.

V přítomné době je však duchovní situace docela jiná. Nedávno došlo k obrovskému duchovnímu přesunu a změnám po celém multivesmíru. Povaha tohoto přesunu a této změny nemůže být popsána pojmy lidské řeči, tj. jazyka planety Nula, jelikož postrádá ve svém slovníku slova, jež by mohla aspoň nepatrně přiblížit, oč zde vskutku běží. Postačí říci, že ten přesun a ty změny mají a budou mít ohromné a dalekosáhlé důsledky pro celé Stvoření i zónu vymístění.

Tato nová duchovní situace vyžaduje zcela odlišný přístup k záležitostem, jež jsou zjevovány. Především nejsou již požadovány skrytost a utajování, užitá v starém stylu v jazyce souvztažnosti. Použito lidského výrazu, současný stav vyžaduje, aby karty byly odkrytě vyloženy na stole, kde je každý může jasně vidět. Cokoliv je třeba zjevit, má se zjevit v prostých slovech v jejich původním doslovném významu. Tato doba a stupeň pokročení vyžaduje, aby Nové zjevení bylo formulováno v obecně užívaných slovech bez jakýchkoliv skrytých a zatemňujících významů, symbolů a souvztažností. Jasnost a jednoduchost jsou klíčová slova pro následující stupeň pokročení.

Toto pravidlo se bude dodržovat co nejpečlivěji v průběhu transmise této části Nového zjevení. Musí se však pamatovat, v jakém světě a jeho stavu se tato transmise uskutečňuje. Vždyť přítomná planeta Nula je pod vládou a útlakem negativního stavu ! Proto – nehledě na to, jak jednoduše a s jakou jasností je toto zjevení předáváno zprostředkovateli přenosu, přece jen, po vkročení do oblasti negativního stavu, ztrácí něco ze své originální jasnosti a obsahové jednoduchosti. Musíte mít na zřeteli, že v negativním stavu je vše nesmírně pokrouceno, zvráceno, znetvořeno a uvrženo do matoucí a omezující multisložitosti, aby lidé mohli být drženi v husté Tmě a nevědomosti. Ačkoliv přenášeč Nového zjevení je chráněn před znetvořením či nesprávným výkladem obsahu a idejí Nového zjevení, nicméně nelze dosáhnout naprosté jasnosti jeho idejí v tomto světě. Máme-li toto na mysli, můžeme pokračovat v přenosu.

(2)

Staré zjevení ve svých symbolismech a souvztažnostech zvěstovalo budoucí vývoj stupně pokročení, jenž byl započat Pánem Ježíšem Kristem po Vzkříšení. Tato předpověď byla nutným elementem pro utěšení všem členům pozitivního stavu. Věda, jaké ukrutnosti a ohavnosti se udají v říši zóny vymístění a v mezisvětě duchů, Pán Ježíš Kristus připravil veškerý pozitivní stav pro tyto události, vysvětliv důvody, proč má k nim dojít. Kdyby takové zjevení nebylo dáno, všechno Stvoření by pro neznalost jeho důvodů upadlo do šoku a nebylo by schopno se vzpamatovat. Podlehlo by negativnímu stavu. V takovém případě stal by se negativní stav vítězem konečným a věčným. I přes takové varování a připravenost (členové pravého pozitivního stavu znají význam symbolismu a souvztažnosti, takže mohou správně vykládat Staré zjevení; tato znalost je u nich bezpečně zajištěna, proto vymanit jej členové negativního stavu, zaujímající minus postavení, nikdy nesvedou. Nic, co se děje v plus postavení, nemůže nikdy vstoupit ani být pochopeno minusovým postavením – postavení plusové však jasně rozeznává a chápe veškeré dění v minusovém postavení, ač nikdy nemůže vstoupit do plusového postavení.) přece jen všechen pozitivní stav málem přišel do stavu tohoto šoku, jak je vidět z řečeného v kapitole 8 verši 1 ve Zjevení Ježíše Krista v Biblii Svaté:

„A když otevřel pečeť sedmou, nastalo na nebi mlčení téměř půl hodiny.“

Otevření sedmé pečeti značí zjevení pravé povahy negativního stavu a proč je povoleno, aby došlo k jeho protivnému vylihnutí. Mlčení na nebi označuje úplný šok všech, kdo jsou v pozitivním stavu. Že trvá jen asi půl hodiny, znamená, že ten šok není osudný, ale trvá tak dlouho, dokud se nepozná, nepochopí plný dosah nutnosti pro aktivaci negativního stavu a projevení se jeho prohnilé, ošklivé a zlé povahy. Nikdy by se z toho šoku nedostali, kdyby neměli k dispozici toto zjevení.

Na druhé straně zabývá se Nové zjevení budoucností jen ve smyslu následků a vyznění aktivace negativního stavu. Jsou předvídaný jenom jako možnosti, které se mohou, ale také nemusí materializovat. Nové zjevení tudíž nepředvídá budoucnost stejným způsobem, jak to činilo zjevení staré. Kdyby tak předvíдалo, pak by bylo napsáno v symbolismech a souvztažnostech z nutných bezpečnostních důvodů, což bylo již dříve připomenuto.

Nové zjevení pojednává většinou o dnešním stavu věcí, vysvětluje duchovní jakost stupně pokročení, v němž všechny události souběžně probíhají. Formuluje nové ideje, které se mohou pohotově uplatňovat v životě těch, kdo se od počátku času a prostoru rozhodli být jejich uskutečňovateli. Nové zjevení osvětluje události, ke kterým již došlo, a podává jejich správnou interpretaci, jejich pravý význam a původ.

(3)

Zprostředkovatelům přenosu Starého zjevení (což zahrnuje nejen apoštola Jana, ale i všechny proroky Starého zákona), vzhledem k povaze toho zjevení, obvykle nebylo povoleno chápat nějaký vnitřní, skrytý smysl toho, co skrze ně bylo zjevováno. Použili to zjevení buď místně, vnějším způsobem, pro jeden či více národů na planetě Nula, nebo prostě přijali fakt, že nerozuměli tomu, co se jejich prostřednictvím sdělovalo. Tak to bylo vzájemně dohodnuto pro shora uvedené bezpečnostní důvody.

Na druhé straně vyžaduje povaha Nového zjevení, aby zprostředkovatel přenosu plně chápal, co bylo řečeno, aby to mohlo být k dispozici všem zájemcům. Což se děje za účelem, aby se všechny nově zjevené pravdy ihned uskutečňovaly v jejich každodenních životech.

Ideje Starého zjevení – s výjimkou několika – nemohly být bezprostředně aplikovány pro svou futuristickou povahu. Měly se uskutečnit někdy v budoucnosti, jestli k tomu vůbec mělo dojít (pro případ, že ti, kteří byli varováni, zvolí si něco jiného).

Ideje Nového zjevení se mají zpříkladnit a zpřítomnit takové, jaké přicházejí, a v době, kdy se objeví. Takže přenášejí i následovníci Nového zjevení jsou v procesu neustálé změny, která odráží neustálé doplňování a novost idejí. Klíčová slova pro období Nového zjevení jsou: Pohyblivost, poddajnost, přizpůsobitelnost, upravitelnost, měnitelnost, tekutost, rozmanitost a mnohostrannost. Odraz zjevených Nových pravd v každodenním životě za všech okolností, jejich plné pochopení přijetí, a ne vzetí na slepou víru, jak to bylo v případě Starého zjevení, je to, co činí Nové zjevení v zásadě jiným.

(4)

Za časů Starého zjevení – vzhledem k povaze toho období – nebyly vyvinuty odpovídající metodologické prostředky pro verifikaci a bezpečnostní ověření jeho idejí a jejich zdroje. Vše se přijímalo podle hodnoty vnějšího projevování. Jediným způsobem pro verifikaci bylo hodnocení vnějších událostí: Když se prorokova předpověď ukázala pravdivou, považovala se za něco, co přichází od Boha či od Pána.

Když tomu tak nebylo, byl přednášející považován za falešného proroka. V té době nebylo možné vnitřní potvrzení pravdivosti s pomocí intuice nebo jiných duchovních prostředků. Bylo to proto, že duchovnost tehdy byla úplně vnějšková a zobřadněná. Ať bylo řečeno cokoli, mělo se tomu uvěřit slepě a bez rozumářských otázek. Zvnějškovatění a zobřadnění duchovních principů se udála také po Prvním příchodu a Pán Ježíš Kristus je předvídal. Muselo proto dojít k uzavření vnitřního smyslu Božího slova, jak se zračí v inspirovaných knihách. Toto uzavření je ve formě souvztažností, symbolismů a zobřazení za tím účelem, aby se zabránilo případnému znesvěcení Božího slova a následné smrti lidstva.

V jednom údobí však byl Pánem Ježíšem Kristem započat přesun od zevnějšího utváření duchovních idejí a principů k víc a více vnitřnímu. Nové zjevení představuje tento přesun. Pro tuto povahu Nového zjevení jednou z jejich hlavních funkcí je vytvořit cesty a prostředky k tomu, jak se dostat do nitra za účelem objevení pravého vnitřního významu duchovních principů, z nichž se vše odvozuje. Tento krok vyžadoval vyvinutí vhodné metodologické instrumentace a bezpečnostních prověrek, jež vyšly z nitra a spoléhají se na vlastní jemnou vnitřní intuici při posuzování, zda přicházejí zjevované pravdy od pravého Pána Ježíše Krista, či jsou z negativního, podvodného zdroje. Éra slepé víry je neodvolatelně mrtvá. Počínaje tímto okamžikem je každý jedinec ve své intuici zodpovědný za zjištění zvnitřku a nikoliv zvnějšku, zda je Nové zjevení pravdivé. Toto je jeden z nejzávažnějších principů Nového zjevení.

(5)

Staré zjevení bylo napsáno z pozic separace fundamentálních duchovních principů. Jak bylo již uvedeno, duchovnost v té době se externalizovala a ritualizovala. Nemůže existovat žádný sjednocující princip v tomto stavu zvnějškovatění a zobřadnění. Povahou zevnějšího a rituálního je separace, rozdělení, rozkol, rozdrobení a rozkouskování. Toto je negativní stav. Z toho důvodu je užíván ve Starém zjevení jazyk souvztažností a symbolismů, aby se sjednocující princip udržoval nedotčený uvnitř, zatímco je dovoleno oddělení vně.

Dobrym příkladem této separace v doslovném smyslu neboli v zevním významu Starého zjevení je způsob, jakým je vnímána přirozenost Pána Ježíše Krista v Bibli Svaté. Vezměme v ní úplně první verš první kapitoly Zjevení Ježíše Krista. Tam se uvádí:

„Zjevení Ježíše Krista, které Mu Bůh dal, aby ukázal Svým služebníkům...“

nebo kap. 2, verš 18, druhá část verše:

„Toto praví Syn Boží...“

nebo kap. 2, verš 27, poslední část verše:

„tak jako Já jsem tu moc přijal od svého Otce,“

a tak na mnohých místech ve Svaté Bibli.

Doslovný smysl těchto tvrzení je zcela prostý a zřejmý: Uvádí se zde dvě oddělené osoby či entity. Jedna osoba je Ježíš Kristus neboli Syn Boží, druhá je Bůh neboli Otec. V epištolách apoštolů i v některých místech evangelií Nového zákona je přidána třetí entita – Duch Svatý. Zde tedy máme tu příslovečnou křesťanskou Trojici, která

rozděluje jednotu, jednotnost, harmonii a celistvost Jednoho Nerozdělitelného Boha na tři rozeznatelně rozdílné entity – jeden Bůh, avšak ve třech osobách. Můžete mít před očima jedno tělo se třemi hlavami? Swedenborg již odhalil směšnost, ohavnost, krutost a nebezpečí tohoto odlučování v literním smyslu. Nicméně v tak zvaných křesťanských náboženstvích pokračuje tato věc ve svém řádění se sveřepostí chřipkových virů, odolných proti všem známým léčebným prostředkům. I když se objeví nový lék, virus projde mutací a nová odrůda v nové formě si přivlastní povahu nové medikace, a tak se stávají její terapeutické vlastnosti neúčinné a marné. Děj se co děj, chřipka a rýma se objevují zas a znova, jenže s větší zhoubností symptomů, ba i smrtelnými komplikacemi.

Důvodem, proč bylo nutné mluvit z pozice oddělenosti, bylo to, že v té době neexistovala žádná pravá duchovní znalost o tom, že se veškerý vztah k Bohu neboli vůči Pánu Ježíši Kristu musí ustanovit z vnitřku, z vlastní „Duchovní mysli“, nikoliv z vnějšku. Tenkrát se předpokládalo, že pravé uctívání a poměr k Bohu (uctívat Boha, znamená mít ten pravý vztah) se mohou docílit jen dodržováním určitých předepsaných zevních obřadů, což je hezky vidět ze zákonů Mojžíše ve Starém zákoně a v Pavlových nařízeních v zákoně Novém. Ze závažných duchovních důvodů takzvaní křesťané přehlédli, co o tom řekl Ježíš Kristus v evangeliu Jana v kapitole 4 ve verši 24:

„Bůh jest Duch a ti, kdo Ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě.“

Že „Bůh je Duch“ značí: Bůh je Nejniternější (dříve zvaný „Nejvyšší“. Nejvyšší duchovně souvztahí s Nejniternějším). Duch je nejniternější. Uctívat Jej v duchu a v pravdě znamená uctívat Ho a mít k Němu vztah z nitra a v nitru. Taková bohoslužba neboli vztahovost je možná jenom z vnitřku a uvnitř každého jedince, v jeho Duchovní mysli. Duchovní mysl v každé bytosti je to její Nejvnitřnější, tam, kde je přítomen Bůh, a z této přítomnosti všichni mají život. Toť naprostá pravda. A toto je ta bohoslužba v pravdě, vždyť veškeré vědění pravých duchovních principů může vyvěrat jenom z nitra – z přítomnosti Boží v tom nitru. V niternosti není možná žádná oddělenost.

Není možná žádná pravá bohoslužba z jiné pozice než z pravých duchovních principů. Tyto principy jsou každému vštěpeny v tom nejvnitřnějším jeho bytosti – v Duchovní mysli. A tudíž, když se nejde do toho uvnitř, pak není možno objevit a zvědět, co pravá duchovnost a správný vztah neboli uctívání Boha vůbec je. Lze vidět jen separované prvky duchovních principů. Budiž znovu řečeno: Nelze mít žádný sjednocující princip z pozice vně. V takové situaci je velice snadné vzít jeden duchovní prvek a prohlásit jej za jediný, ten nejdůležitější či za jedině platný. Taková odluka vedla objevení se ohavných existencí mnoha náboženských sekt, kultů, pseudoduchovních směrů, jasnovidců, falešných proroků, medií, spojovatelů atd.

Pro tuto separaci může se soud nad zradou křesťanství konat jenom z pozice tohoto znesvěčujícího odloučení. Takže je to Syn Boží, kdo je viděn v literním smyslu biblického Zjevení Ježíše Krista, který soudí všechny prvky této odluky. Duchovní princip tohoto soudu je zcela jasný: Každý, kdo odlučuje, przní, překrucuje, falšuje a zmrzačuje sjednocené pravé duchovní principy, přivolává na sebe soud té odluky. Sebeodsouzení a sebezničení je vlastní těmto opozičním stavům a procesům. Soud Syna Božího během toho údobí (vyličeného ve Starém zjevení) se vykoná Jeho pouhou přítomností. „Syn Boží“ označuje Božskou pravdu Pána Ježíše Krista. Pouhá přítomnost té Božské pravdy ničí všechny pseudozásady negativního stavu a jeho pokusy o separaci.

Takže jakmile jakýkoliv prvek té odluky naplní svou míru čili míru svého zla a své falzifikace, podléhá soudu. Soud se odehrává tak, že se prostě osvětlí ten prvek světlem Božské pravdy Pána Ježíše Krista. V tom okamžiku, kdy dojde k takovému osvětlení, prvek se rozloží. Žádné násilné akce ze strany Pána Ježíše Krista nejsou vidět v tom procesu, jak by se mohlo chybně věřit podle doslovného smyslu Starého zjevení. Jednoduše řečeno: Když Pán Ježíš Kristus obrátí Svou momentální pozornost na ten prvek, rozptýlí jej navždy.

Na druhé straně Nové zjevení je ale založeno na niterných principech duchovního života. Odvozuje-li se vše a jde-li se od toho „Nejvnitřnějšího“, ducha, pak není třeba něco zahalovat do souvztažností a symbolismů. Vše tam je přístupné jasnému zření. V samé přirozenosti toho Nejniternějšího – v Duchovní mysli je unifikace, jednotnost, harmonie a ucelenost. Žádná odloučenost tam není myslitelná. Doslovný smysl negativního stavu nemá zde místo. Vnímá proto Pána Ježíše Krista jako Jediného Boha Nedělitelného, pravého „Nejvyššího“ a „Toho Nejniternějšího“, Jenž je vším ve všem. (Více bude zjeveno o pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista v následující kapitole).

„Promlouvá tedy Nové zjevení z pozice té integrované jednoty. Z tohoto důvodu není již déle dovoleno užívat slov jako: Otec, Syn, Duch Svatý, Syn Boží, Syn člověka, Ježíš, Nejvyšší, Kristus, Alláh, Budha, Krišna i ostatní dosud užívaná jména. Užitečnost těchto jmen nebo pojmů je vyčerpána a dále již nemají žádný pravý duchovní význam. Pokračovat rigidně ve lpění užívat těchto termínů, být k nim ještě přitahován po seznámení se všemi skutečnostmi zjevenými v Novém zjevení, od nynějška bude znamenat, že se ještě setravává v zajetí negativního stavu. Bude to znamením, že se ještě nacházíme v negativním stavu. Toto tvrzení se může použít jako bezpečnostní prověrka těch, kdo v své mluvě užívají tato jména, stejně i jakékoliv jiné názvy. Je jisté, že nevycházejí od Pána Ježíše Krista.

(6)

Ve svém vnitřním smyslu obsahuje Staré zjevení mnohonásobný význam duchovní reality. Obvykle obsahuje popis rozličných stavů a pochodů, které nastaly, k nimž právě dochází a které se budou vyskytovat během celého časového cyklu. Toto je jeden z důvodů, proč náležitý a časově vhodný výklad jeho obsahu je tak obtížný ba nemožný. Rozmanité duchovní stavy a procesy v průběhu tohoto časového cyklu vyvolávají zcela odlišný význam jeho obsahu a toho, v čem spočívá jeho užitečnost. A tedy – jak již bylo uvedeno v knize „Hlavní ideje Nového zjevení“ – co bylo náležitým a správným výkladem včera, nemusí být dnes; a co je náležité a správné dnes, nemusí být takovým zítra. Toto je jiným důležitým důvodem, proč bylo Staré zjevení psáno jazykem souvztažností a v symbolech. Jenom tento druh mluvy může předávat nekonečně mnohonásobné významy.

Pokud trvá tento časový cyklus ve svém jsoucnu i bytí, bude Staré zjevení i nadále mít význam, bude-li se na něj nahlížet z perspektivy jeho vnitřního, duchovního smyslu a jestliže bude aplikováno z pozice jeho mnohonásobných významů. Vyvozovat však nějakou doktrínu z jeho doslovného smyslu – jak tomu bylo až dosud – není již udržitelné. Ten smysl se nahrazuje poučkami nynějšího „Nového zjevení“. Kdokoliv v tom pokračuje, uvrhuje do nebezpečí svůj duchovní život a odsuzuje se do pekel. Od této chvíle má jakýkoliv duchovní trend vyvozovat vše z principů Nového zjevení a z vnitřního, duchovního smyslu Starého zjevení, jak je to zaznamenáno v knihách Bibli Sváté. Povaha současné nové duchovní epochy v mezích tohoto časového cyklu vyžaduje, aby toto pravidlo bylo aplikováno univerzálně i multivesmírně.

Právě řečené vyzdvihuje povahu Nového zjevení v porovnání se starým. Principy Nového zjevení jsou aplikovatelné na všech úrovních duchovního uvědomění včetně doslovného smyslu. Jeho obsah je vždy aktuální, synchronní a simultánní se vším, co se děje v celém multiverzu zde a nyní. Neobsahuje jiné četné významy, specifické pro každý zvláštní duchovní krok v rozmezích tohoto časového cyklu. Tato nová dávka Nového zjevení je stejná pro všechny stupně pokročení. Nejsou možné žádné její mnohočetné interpretace, protože je ve stavu a ze stavu toho „Nejniternějšího“. V tom stavu je jen jeden druh přístupu a jen jeden výklad. Mnohočetné přístupy a rozličné druhy interpretací vznikají jen tehdy, kdy dojde k rozdělenosti a rozluce s „Nejniternějším“.

Je nicméně jedním z hlavních účelů Nového zjevení upozornit na tento fakt ty, co jsou ochotni poslouchat a mít se napozoru. Otřesnou skutečností pro mnohé na vaší planetě je poznání, že není jiná cesta. Bude velmi obtížné, až nemožné pro mnohé přijmout tento fakt. Jste-li zvyklí na možnost mnohých cest, vedoucích k témuž cíli – a toto je do vědomí lidí na vaší planetě vštěpováno od kolébky až do hrobu – pak vůbec nebude lehké pozměnit tento rigidní názor. A přece je od této chvíle jen jedna cesta, ta, co je vytyčena v poučkách Nového zjevení a ve vnitřním, duchovním smyslu Starého zjevení. V této souvislosti, ve své pravé podstatě, převyšuje Nové zjevení všechna jiná dosud poskytnutá. Žádný jiný zdroj již není přijatelný. Kdo má uši k slyšení, ať tedy slyší !

(7)

Staré zjevení povahou svých duchovních podmínek v době přenosu se ve svém doslovném smyslu zabývalo primárně varováním, soudem a dosuzováním všech, co nepřijali duchovní skutečnosti pozitivního stavu jako bezespornou věc. Toto vlastně je to ohnivé jezero, toto je ta síra a bezedná propast mizérií a utrpení, násilností a ničení, moru a béd a zpusťování. Jak vidíte, má doslovný smysl velmi záporné znění. Skládá se ze strachu, sklíčenosti a úzkostnosti. Povšimněte si, prosím, že se mluví o strachu z Boha daleko častěji než o lásce k Bohu. Doslovný význam slova „strach“ má jen záporné vyznění. Ačkoliv jedno ze dvou hlavních přikázání nařizuje milovat svého Boha, toto přikázání se často neopakuje. Je nahrazeno slovy „bojte se Boha, slavte Boha !“ atd. Literární znění těchto slov má zřejmý smysl: Chvějte se a třeště se před Božím hněvem a před Boží žárlivostí apod. Co se stalo s pozitivním souzněním lásky a dobroty ?

Problém je v tom, že Staré zjevení primárně promlouvalo k negativním lidem. Přirozeností negativních lidí je to, žepohrdají vším, co je pozitivní. Proto když s nimi budeme mluvit s kladným úmyslem, obrátí se k vám buď zády, nebo se vám vysmějí, překroutí význam toho, co jste řekli, anebo to vůbec nepochopí. Jedinou řeč, kterou negativní lidé mohou chápat a ocenit ve svém nynějším postavení, je záporná. Z toho důvodu - za účelem spasení – bylo nutno formulovat literární smysl Starého zjevení v negativních termínech a pojmech tak, aby to lidé mohli slyšet, tomu rozumět a podle toho byli souzeni, zachtějí-li přejít do pozitivního stavu.

Na druhé straně však popisuje Nové zjevení plně povahu negativního stavu, jeho původ, následky a důvod pro jeho jsoucnost a bytí, a to bez jakéhokoliv zřetele na jeho soud. Promlouvá primárně k pozitivním lidem, k pozitivnímu stavu, dává jim možnost náhledu a pochopení všeho, co se týká negativního stavu. Až dosud měli mnozí v pozitivním stavu jen nepatrnou znalost o pravé povaze negativního stavu, o tom, jaký byl jeho původ, proč byl dovolen a jaké budou jeho následky. Za tím účelem je dáno Pánem Ježíšem Kristem Nové zjevení, aby se tato situace napravila.

Povšimněte si také, že Staré zjevení má přecetné čtenářstvo a je všeobecně přijato na vaší planetě (i když jen ve svém doslovném smyslu). Je tomu tak proto, že promlouvá hlavně k negativním lidem jejich vlastní negativní řečí doslovně. Jinak můžeme spočítat na prstech rukou a nohou ty na vaší planetě, co čtou, chápou a přijímají Nové zjevení – prozatím. Můžete být ujištěni, že tato situace bude pokračovat ještě nějaký čas a jen několik vyvolených jedinců bude jej horlivě studovat a podle toho žít. Důvod je v tom, že se Nové zjevení obrací na pozitivní lidi ve veškerém Stvoření s informací o negativním stavu a o nových duchovních principech, určených pro každý zvláštní stupeň pokročení v jejich duchovní profesi. Proto se Nové zjevení nesmírně dychtivě přijímá v ostatních oblastech Stvoření.

V negativním stavu a na planetě Nula se bude buď úplně ignorovat jako neexistující, anebo zlostně napadat a odsuzovat jako něco zavádějícího, přicházejícího od záporných duchů; zprostředkovatel jeho přenosu bude považován za duševně chorého jedince v moci bludů, svedeného samotným ďáblem a satanášem, který jej napájí těmito šílenými myšlenkami.

(8)

Doslovně uvedené ideje Starého zákona se předkládají jako donucující potřeba. Což znamená: Neuvěříš-li jim, nepřijmeš-li je a neučiníš-li, co se ti poroučí, budeš zavržen a navěky zatracen. S oblibou se zdůrazňuje všemi horlivými kazateli na vaší planetě fráze: „na věky zatracen“. Moc malý výběr je dán v této věci. Zde znovu je použit doslovný smysl vnějškovosti. Ten smysl odráží pravou povahu negativního stavu. Není jiného východiska, než být negativním. Stejným způsobem nahlíží negativní stav na stav pozitivní. Věří, že lidé ve stavu kladném nemají jiný výběr, než být pozitivními.

Jak již bylo uvedeno v předešlém úseku Nového zjevení („Hlavní ideje nového zjevení“), být pozitivním z nutnosti a ne na základě svobodné volby, znamená být v negativním stavu. Žádný rozdíl zde není. Za časů Starého zákona byly duchovní podmínky takového rázu, a také bylo předvídáno, že to vše tak zůstane do příchodu Nového zjevení, že svoboda volby zůstane ohraničená slepou vírou, přijímáním všeho tak, jak se to jeví na první pohled, pomocí zevních prostředků a donucujících zázraků a příkazů Božích. Ta situace se dokonale zračí v mluvě Starého zjevení. Takže, jak již bylo řečeno, obrácení se z negativního stavu do pozitivního bylo určeno spíše strachem před věčným zatracením než pravou láskou k pravdě a k povaze pozitivního stavu a kvůli samotným zásadám.

Nové zjevení je darováno ve vhodný čas a vhodným způsobem, takže každý, kdo si přeje, může vědět, že nic není z donucení, ale vše je na základě svobodné volby. Tento princip se odráží v jazyce Nového zjevení, které ve všech svých výrociích uznává právo lidí přijmout nebo odmítnout cokoli. Připomíná však, že každá volba nese své nutné následky, kterými se ta volba potvrzuje.

Jedinou cestou k tomu, jak se stát účastníkem pozitivního stavu, je cesta pomocí získání bezpodmínečné hluboké lásky k pravdě a k podstatě pozitivního stavu. Nové zjevení podává popis této povahy pozitivního stavu v porovnání s povahou negativního stavu, takže každý může jasně a snadno vidět, co si volí. Zmatenost, nejistota a protimluva v negativním doslovném smyslu Starého zjevení zabraňuje tomu, aby vše bylo jasné a prosté. Vždyť přece promlouvá z pozice negativního stavu, kde o nějaké jasnosti a jednoduchosti nemůže být žádná řeč.

(9)

Jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, pojednává Staré zjevení řečí symbolismu a souvztažností hlavně o postupném duchovním úpadku a o zprznění Božské pravdy, což bylo zjeveno Pánem Ježíšem Kristem v době Jeho tělesného pobytu na vaší planetě, a také o zradě, devastaci křesťanských náboženství a církví jak na vaší planetě, tak zvláště v mezisvětě duchů. Též pojednává o všech následcích tohoto zpusťování pro duchovní stav všech dotčených a dlících v té situaci. Jelikož pojednává předně o negativních otázkách, zní negativně a neodvolatelně, čímž činí dojem, jakoby tvrdilo, že jakmile jste si jednou zvolili jistý směr – ať negativní či pozitivní – budete provždy uzamčeni v této volbě a nikdy již nebudete mít možnost pozměnit či opustit tyto okolnosti.

Opakujeme: Tato koncepce negativního literního smyslu Starého zjevení je v církvích oblíbeným předmětem mnoha kázání. Jak vidíte, negativní stav rád uvrhuje lidi do finalistické situace, z níž by nikdy nebylo východu. Kazatelé se domnívají, že jenom vyhrožováním o věčné nezměnitelnosti podmínek mohou se lidé odradit od volby negativního stavu. Tímto přístupem porušují základní duchovní zákon, který tvrdí, že nic nelze si přivlastnit pod vlivem vyhrůžek, nezákonného nátlaku a šikanováním. I kdyby u nich následkem těch hrozeb došlo ke změně, byla by tato změna jen vnější povahy. V nitru se nic nezměnilo. Tato situace osvětluje skutečnost, proč Staré zjevení bylo tak často provázáno všemožnými znameními a zázraky. V té době se duchovnost redukovala na dodržování zevních obřadů. Všecko bylo jen zevní povahy. Žádné vnitřní hodnotící ověřování neexistovalo. Zatím co duchovní zákon vyžaduje, aby nějaká forma ověření a potvrzení platnosti přece jen existovala.

Za duchovních podmínek externalizace a ritualizace bylo jediným způsobem potvrzení platnosti jakéhokoliv duchovního principu provádění velkých znamení a zázraků. Nové zjevení tento přístup odmítá. Je založeno na vnitřním hodnocení vnímání, uznání a přijetí pravdy kvůli jejímu opravdovému obsahu, nikoliv pod vlivem nějakých divů. Navíc zdůrazňuje Nové zjevení věčnou svobodu výběru a schopnost volit. Jediná věc, jež na věky nemůže být změněna, je svoboda volby, dovolující pozměnit jakoukoliv podmínku či situaci. Nikdo nemůže být uzamčen v jedné podmínce nebo stavu navždy, leda na základě vlastní svobodné volby. Toto je jeden z nejzákladnějších principů Nového zjevení, jež je činí tak rozdílným od všech jiných, včetně Starého zjevení.

Kdo má uši, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole !“